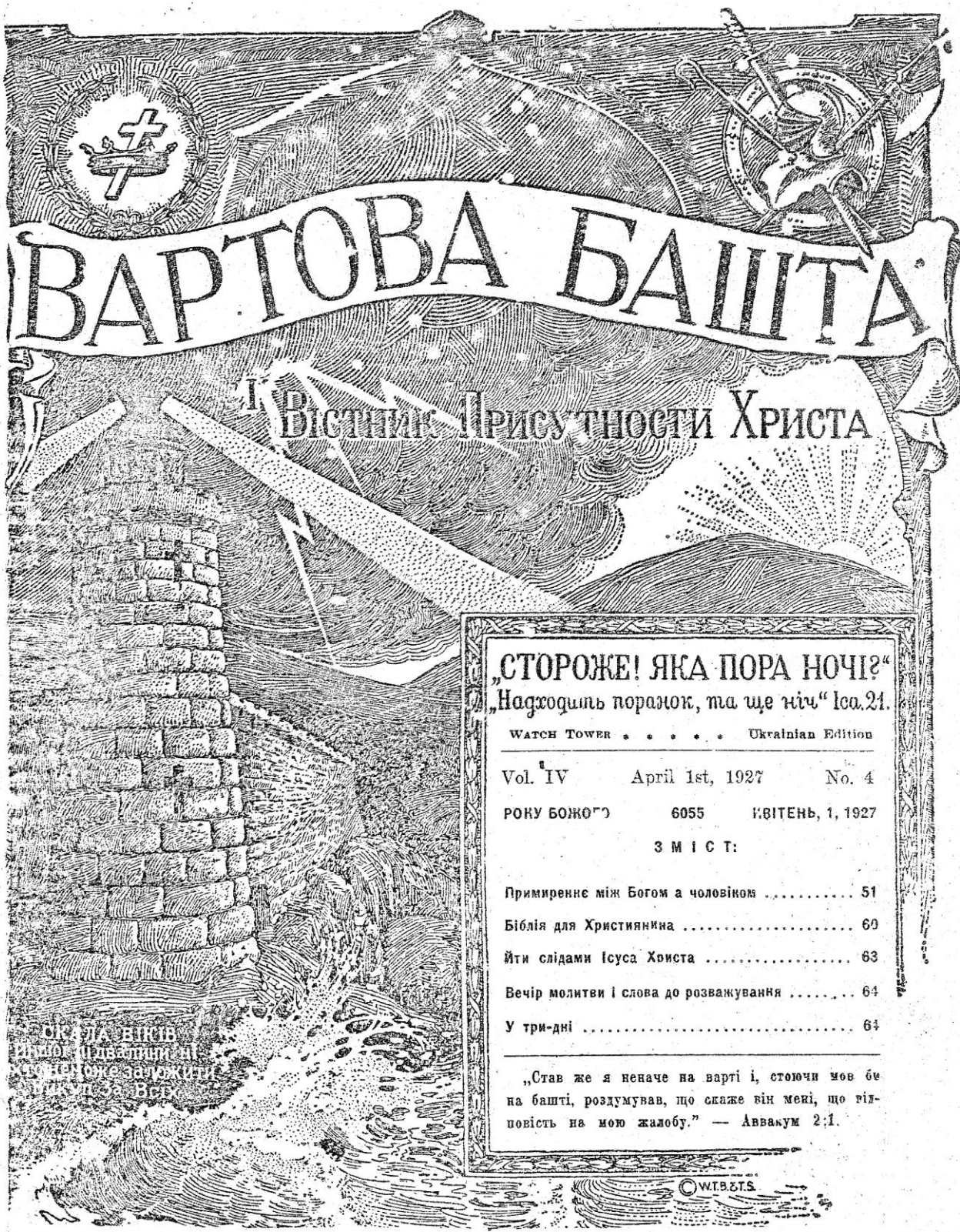

землі переполох народів у заколоті, як зареве море та филі. І омертвіють люди від страху та дождання того, що прийде вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні захитаються. . . Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько. Проступіться і піднімайте голови ваші, радуйтеся бо наближилось визволення ваше. — Мат. 24:33; Марка 13:29; Лука 21:25.

— СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ —

СЕЙ ЖУРНАЛ служить головно на се, щоб подавати пояснення св. Письма та поучення з нього; ширити науку Ісуса Христа та помагати дітям Божим при студіюванню Біблії. Він подає, коли Товариство має свої з'їзди і подає дорогу пам'ятників.

Журнал боронить сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, а саме ВІКУП (відкуплення) дорогоцінною кров'ю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на викуп за всіх.“ (1. Петра 1:19; 1. до Тимотея 2:6) Будуємо на сім фундаменті: золото, срібло дорогі каміння-жемчуги слова Божого (1. до Кор. 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), „дальною пілею цього журналу, є, показати, всім яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . ., „щоби тепер об'явилась через Церкву всяка премудрість Божа.“ — „котра в інших родах (віках) не була об'явлена людським синам, так як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від п'яких партій, сект, чи віросповідань, яких натворили собі люди; а старається кожне своє слово підпорядкувати у всім під Божу волю в Христі, як учить цього св. Письмо. Для того можемо сміло говорити і розбирати кожне слово, яке говорив Ісус, відповідно до того, як нам Бог уділити своєї мудрости розуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітницї, які є певні. Ми як ті слуги, що виконуємо Його службу; для того рішення наше, що має бути поміщене в сей журнал, а що ні, залежить від цього, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби сприняти людей у ласці Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, щоби досліджували кожне написане тут слово при помочи неомийного слова Божого, і тому для лекшого презирення наведемо звичайно голову і стіх святих пророків і апостолів.

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога.“ се особливше „діло рук Його;“ що будова Його відбувається через цілий євангельський вік, — від часу, як Ісус Христос став Відкупителем світа і угодним каменем свого храму. Через сей храм, як тільки він буде докінчений, Бог зішле благословення на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Нього. — 1. до Кор. 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 21; 1. кн. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, цього буде Він обтісувати, допасовувати і вигаджувати, а скоро буде готовий і докінчений останній з тих „живих камінїв“ з „вибраних дорогих“, тоді великий Учитель-Майстер збере їх разом при першій воскресінню. Тоді ся Церква наповниться Його славою і станеться місцем стрічі між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одержите 15:5-8.

Підставою надії для Церкви, як і світа, є, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смертю за всіх,“ стався „викупом за всіх“ і, що Він буде правдивим світлом, що просвіщає кожного чоловіка, що приходить на світ“ у „дластимий на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; 2. до Тимотея 2:5, 6.

Надією Церкви є, що вона буде такою, якою є її Господь, буде бачити Його таким, яким Він є,“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідників — 1. Йоан 3:2; Йоан 17:24; до Римлян 8:17; 2. Петра 1:4.

В теперішній часі Церква, святі, має усовершенити себе до служби в будучности, має розвинути в собі всяку ласку; бути Божими свідками перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. До Ефес. 4:12; Мат. 24:14; Од. 1:6.

Надія світа лежить в благословеннях, о котрих домагаються і отримують всі люди через Царство Христа. Всі, що схотять бути послужні законам і їх виповняти, отримують з рук свого Відкупителя. прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння Апостолів 3:19-25; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, R. H. Barber, E. J. Coward. Кожний артикул уміщений в англійським журналі, читач і улюбляє найменше трьох братів. Журнал виходить на кількох мовах

Передплата на Вартову Башту на рік випаєсть в Сполучених Державах \$1.00; для Канади \$1.50; для Галичан 5 зл.; для Чехо-Словацьких 30 кор.; для Буковини 100 левів; для Франції 20 франків; для Бразилії 10 мільреїсів; для Аргентини 3 песа. Прощеві переклази адресувати тільки так:

Watch Tower, (Ukr. Dep't.) 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати money-ордерами або через Експрес компанію або банкомним переказом. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

Увага для передплатників! В нас є токий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належність, ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, а тільки зазначаємо се пострі адреси.

Для ідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, вислаємо даром, если о се попросять.

Повідомляємо братів, що 24, 25 і 26 червня, у Вакав, Саск відбудеться локальна конвенція — на яку проситься доколичиних братів.

Повідомляємо братів, що в днях 11, 12, і 13 червня відбудеться конвенція доколичиних братів у домі М. Присажника, у Фішер Бранч, Ман. Канада. Проситься, всіх братів в участь.

Креминець — Волинь.

Приязні! Випадково попали до мене ваші видання — Вартова Башта, а яких я довідався про існування вашого Товариства та про Його світлу мету.

Давно вже, я прийшов до переконання, що є Бог — Він є всемогутний, вседобрий наймудріший, як свідкує про Нього слово Божє або Біблія. ще Він є Творцем і промишлятелем світу, що святе Письмо є Його Божеством, абсолютно непомильним об'явленням, та що хотіти жити нам треба виконувати і слухати Його. Зі всіх релігійних угруповань на світі мені виділяється — ви єдине релігійне угруповання, яке щиро і отверто визнає правду Господню, так, як подано у св. Письмі.

Маю велике бажання зазнатися ближче, та задля мого лихого матеріального положення не знаю, чи в силі буду мати сю літературу за гроші . . . Тому прошу надіслати мені кілька книжок. Чим уважніше придивляюся я до життя, тим більше розчаруюся дивлячись на великих „ідеологів“ та переконуюся, що єдиною ідеологією, котра є в силі установити мир і справедливність в сім, що подає св. Письмо. В наслідок розчарованості маю намір виступити з організаціє, та бажаю присвоїти себе активному служенню правді Господній.

В надії, що не відмовите мой просьбі, згорі сердечно дякую Вам, бажаючи йти шляхом правди Господньої . . . Н. Г.

УВАГА

ГЕНЕРАЛЬНА КОНВЕНЦІЯ

Українську генеральну конвенцію, котра відбудеться від 18-го до 26 липня, бр. Рутерфорд перекіс, за для певних пречин, до Торонто, Онт. Канада. де відбудеться разом з Англією.

ВАРТОВА БАШТА

Рік IV.

Квітень, 1, 1997

№. 4

Примирення між Богом а чоловіком

¹Бог Єгова каже, що Він сам є Автором [творцем] великого плану примирення, котре є у прогресі розвитку. Примирення між Богом а чоловіком розпочалося на горі Голгофті і довершиться вповні аж з кінцем віку Тисячліття, коли то Господь Ісус Христос, Посередник примирення віддасть Отцеві царство над землею, котра буде допроваджена до совершенного стану і буде вповні Йому послушна.

На доказ сього наводимо св. Письмо з (єврейського тексту): „Я Єгова твій Бог, Святий Ізраїлів, твій Спаситель.” „Я Єгова і крім мене нема Спасителя.” Також: „Я Єгова є твій Спас і твій Визволитель, потужний Яковів.” На іншій місці читаємо: „Я Єгова твій Бог з часів землі Єгипетської, і ніяк тобі знати иншого Бога окрім мене; і нема Спасителя окрім мене.” Або „Єдиному, премудрому Богу, Спасителю нашому, слава і велич, держава і власть тепер і по всі віки.” Або: „Ми вповаємо на Бога живого, котрий є Списитель усіх людей, а найбільше вірних.” — Ісаїя 43:3,11; 60:16; Осія 13:4; Юда 25; 1 до Тимот. 4:10; Тит 1:3; 2:10.

²Если зрозуміємо вповні, що сам всемогучий Бог Єгова є Спасителем, Автором-творцем великого плану спасення і виконавцем того, через своїх охочих післанців і представителів, тоді багато з нас стратить фальшиве поняття, яке ми мали про Отця і Його небесного Сина в справах спасення людей.

Тоді не буде внас мало-що не богохульного поняття, як у се вірує велике число т. зв. християн; іменню, що небесний Отець розгніваний хотів убити або мучити чоловіка грішника, а тільки небесний Син, наш Господь Ісус повний любови і милосердя (чого по їх теорії бракувало Отцю), вставився за ним і заспокоїв злість і гнів небесного Отця, тим, що прийняв на себе кару, яку мав терпіти чоловік; і що Єгова є тепер успокоєний тільки тому, бо, будучи справедливим, не може жадати ще сатисфакції [задовисить-учищення] з рук чоловіка, бо вже зістало заплачено Йому дорогоцінною кров'ю Христа.

³Чим скорше люде позбудуться сього фальшивого погляду на примирення, як доси вірують, тим більший будуть робити поступ в духовних річах — в знанню, ласці і в любови до правдивого Бога.

⁴Властивий погляд о тій справі показує нам, що небесний Отець є совершенний у всіх своїх прикметах: Справедливий у своїй справедливості; так що справедливий вирок Його справедливого закону не дасться нарушити навіть Ним самим; є совершенний у мудрости, так, що Його план і уложення не тільки щодо сотворення чоловіка, але і щодо спасення його, щодо примирення і пр., є все так совершенне, що не може повстати ніяка невдача, ані не може зайти потреба змінити Божий план; як написано: „Я — Господь, я все той самий.” „Звісні від віку Богови всі діла Його.” Бог є також совершенний у своїй любови, бо більшої любови над ту не може бути. Однак ся любов є в повній гармонії з прочими Божими прикметами, і тільки в гармонії і в єдності з справедливим планом, який уплянувала Божа мудрість, могла уратувати грішника. Бог є також совершенний у своїй силі, так, що всі свої добрі наміри і інтенції, справедливу програму і плани повної любови, виконає і доведе до кінця, як се уплянував на самім початку. Бо написано: „Слово моє, що виходить із уст у мене, до мене не вертається у порожні, але чинить те, що мені вгодно і довершує те, чого я післав його.” — Ісаїя 55:11; Мал. 3:6; Діяння Ап. 15:18.

⁵Отже, если на підставі слів св. Письма бачимо, що Бог Єгова є автором спасення, котре приніс для нас наш Господь Ісус, тоді більше і о много відповідніше почитаємо і любимо нашого всемогучого Бога, хотяй тимсамим ми не унимаємо чес ти, ні любови або пошановання, яке маємо і віддаємо нашому Господу і спасителю Ісусу Христу. Бо в небеснім Сині ми бачимо образ небесного Отця і узнаємо Його як „Післанця і Ангела Завіту,” через котрого мають прийти для людського роду всі блаженства, які Бог обіцяв під завітом і без котрого Божих благословеньств не можна досягнути. Що наш Господь Ісус у всіх справах ділає, як представитель Отця, Єгови, також і у ділі спасення, погляньмо на слідуєчі місця св. Письма:

⁶„Явилась доброта і чоловіколюб'є Бога, нашого Спасителя, (котрий) . . . по своїм милосердю спас нас купеллю відродження і обновилення святим духом, котрого вилив на нас

щедро через Ісуса Христа, нашого Спасителя." — до Тита 3:4-6.

„Сього вивисив Бог правицею своєю у Князя і Спаса, щоб дати покаєння Ізраїлеви і оставити не гріхів." — Діяння Ап. 5:31.

„Ми бачили і свідкуємо, що Отець післав свого Сина яко Спасителя світа." — 1 Йо. 4:14.

„Павло Апостол Ісуса Христа, по приказу Бога нашого Спаса, і Господа Ісуса Христа, нашої надії." — 1 до Тимот 1:1.

„Бо се добре і миле перед нашим Спасителем, Богом, . . . Бо один є Бог і один посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос." — 1 до Тимот. 2:3,5.

Зауваж також, що говорить о тім сам Ісус Христос.

„Бо не післав Бог Сина свого на світ, щоб судити у світ, але, щоб спасся Ним світ." — Йоан 3:17.

„Не могу я робити від себе нічого; як чую суджу." — Йоан 5:30.

„Як післав мене Отець, так і я посилаю вас." — Йоан 20:21.

„Про день же той і годину ніхто не знає, ні ангели, що на небі, ні Син, тільки Отець." — Марко 13:32.

„Не вам єсть розуміти час і пору, що Отець положив у своїй власті." — Діяння Ап. 1:7.

„Діла, що я роблю в ім'я Отця мого, сі свідчать про мене." — Йоан 10:25.

„І ось я посилаю обітницю Отця мого на вас." — Лука 24:49.

„Я прийшов в ім'я Отця мого." — Йоан 5:34.

„Що отже я говорю, говорю так, як сказав мені Отець." — Йоана 12:50.

„Бо мій Отець більший від мене." Йо. 14:28.

„Відходжу до Отця мого і Отця вашого, і Бога мого і Бога вашого." — Йоан 20:17.

„Достойний Агнець, що був забитий."

Сам наш Господь Ісус в останній книзі у Біблії, що починається словами: „Одкриття Ісуса Христа, котре дав йому Бог, показати слугам своїм подає нам дуже красний образ о сім предметі примирення, показуючи там загальний плян відкуплення я чоловіка від гріха і його прокляну. О тім описано в п'ятій голові Одкриття. Бачимо там небесного Отця, Стародавнього, сидячого на небеснім престолі, що тримає в своїй руці книгу (звиток паперу) записану із середини і зверху запечатану семи печатками. Сей звиток паперу представляє Божий плян, знаний тільки самому Отцю, самому Єгови, котрий мав його у своїй силі — у своїй руці — до сього часу, аж **окажеться** хтось гідний знати його і статись його виконавцем, як слуга і представитель Єгови. Сей образ показує нам даліше, що до часу, як наш Господь

Ісус терпів за нас на Голгофті, „праведник за неправедних, щоб привести нас до Бога," не знайшовся, (не оказався) ні один, щоб був гідний виконати плян Божий або принайменше зрозуміти, що він заключає в собі.

Але, коли наш Господь доказав свою переданість і вірність небесному Отцю, будучи Йому послушним, не тільки, що понизив себе, прийнявши стан чоловіка, щоб перетерпіти смерть а також був послушний, „аж до смерти" і то до ганебної „смерти на кресті," тоді і тим учинком Він доказав, що є гідний всякого довіря і віри з сторони Отця. Як ап. Павло говорить: „Тимже і Бог вивисив Його високо і дав Йому ім'я більше всякого імені, щоб у ім'я Ісусове приклонилось усяке коліно, що на небі і на землі і під землею." (до Филип'ян 2:9-11) Як раз сю хвилю показує сей образ, описаний у Одкритті (5:9-13), що наш Господь Ісус був убитий як Агнець, і тому проголошено: Гідний Агнець! „Достоеи еси прийняти книгу і отворити печатті її, бо ти був убитий, і відкупив еси їх Богу кров'ю своєю, з кожного роду, і язика, і народу і поган." В сім образі показано, як небесний Отець вивисив високо свого представителя: „Ангела [Післанця, слугу] Завіта." За Його покору і цілковите підчинення себе і його послух зглядом Отця, проголошено, що від тепер він має участь усісти на престолі Отця. На розказ Отця се проголошення оповіщено всім ангелам небесним: „Достоеи Агнець заколений, прийняти силу і багатство, премудрість і кріпость, честь і славу і благословення." І нарешті „всяке сотворіння" зрозуміє, що Єгова високо вивисив свого Сина, щоб сей міг враз з Ним царювати у царстві і закличе з радости кажучи: „Слава і держава по вічні віки." Не диво отже, коли читаємо, що від того часу всі люди будуть шанували прославленого Сина так, як шанують Отця, котрий вивисив Його. — Йоан 5:23.

Апостол учить, що се прославлення Ісуса подає нам образець Божого закону, що хто понижує себе, буде вивиснений. Але при тім мусимо завважати на тім образі, що вивиснення нашого Господа Ісуса Христа до слави і чести, і влади і держави ще не каже, яко би небесний Отець зрікся свого престолу на річ свого Сина, ані не каже, що Отець і Син є чимось одним, одною особою, бо тут виразно говорить о двох особах, і Отець, як звичайно займає перше місце що до слави і чести. При тім пригадуються нам слова нашого Господа: „Як завітував (під заповітом обіщав) мені Отець мій царство, так і я завітую вам [моїм ученикам]." (Лука 22:29) А на другім місці Він говорить до своїх вірних учени-

ків: „Хто побідить, дам йому сісти зі мною на престолі моїм, як і я побідив, і сів з Отцем моїм на престолі Його.” — Одкр. 3:21.

“Як дальший доказ, що ціле діло відкуплення походить від Отця хоча через Сина, зауваж, як говорить о тім ап. Павло. Бог в останні сі дні говорить до нас через Сина, котрого настановив наслідником усього [того, що приобіцяв]. Сей . . . зробивши самий собою очищення і рідів наших, засів по правиці Величчя [Єгови] на висоті, стільки будучи лучший від ангелів.” І далше каже: „Такого маємо Архирея, що сів по правиці престолу Величчя [Єгови] на небесах, як служитель святині і правдивої шкіни, котру поставив Він, а не чоловік.” І далше той сам апостол каже: „Він же [наш Господь Ісус], принісши одну жертву за гріхи, сів на завсідги по правиці Бога.” (до Жид. 1:2-4; 8:1; 10:12) І далше напминає нас, кажучи: „Біжім на боротьбу, що перед нами, дивлячись на Ісуса починателя [того, що почав] і звершителя віри, котрий за радість, що була перед Ним, витерпів хрест, не дбаючи про сором, і сів по правиці престолу Божого.” (до Жид. 12:1,2) На іншій місці він закликає нас, щоб ми подумали о „Бозі нашого Господа Ісуса Христа, о Отці слави”. . . — що за безмежна велич Його сили зглядом нас, котрі іримо, по діланню превеликої Його сили, котру вдіяв у Христі, коли воскресив Його з мертвих і посадив Його по правиці у себе на небесах, вище всякого начальства, і влади і сили і панування і всякого імені, названого не тільки у цьому віку, але й у будучому, і все покоров під ноги Його.” (до Ефесян 1:17-22) Також ап. Петро говорить о нашій Господі Ісусі, що Він „зійшов на небо і є по правиці в Бога, і що за справою Отця Йому покорились ангели і влади і сили.” — 1. Петра 3:22.

“Всі ті різні місця святого Письма вказують нам дуже ясно, що се високе вивиснення нашого Господа Ісуса Христа є як нагорода від Отця за його великий послух і за оказанне духа любови зглядом Отця, коли Ісус дав себе на жертву за грішників. Але ці місця не кажуть немов би Господь Ісус був Отцем, ані не кажуть, що Ісус зівстав вивиснений, щоби зайняти місце Отця на небеснім престолі і приняти від його розумних сотворіннь честь і поклін замість Отця. Але навпаки! З цих бачимо ясно, що небесний Отець є висший славою і силою, є як добродій, котрий прославив і вивиснив Сина і посадив Його по своїй правниці, або на місці найбільшої ласки, і дав Йому участь сидіти на престолі або участь мати власть в небеснім царстві, підчинивши йому всіх небесних ангелів. В дійсности в декотрих

місцях, в котрих говоряться о високім вивисненню нашого Господа Ісуса Христа і о великій влади, яку уділив Йому Отець, слова є часом такі сильні, що в однім місці ап. Павло уважав за відповідне звернути увагу на те, що всі ті слова, говорячи о Його вивисненню, не мають на думці сказати, що Ісус є рівний Отцю або висший від нього. Тому, говорячи о тисячлітнім царстві Христа каже: „Бо Він [Христос] мусить царювати, аж Бог положить ворогів під ноги Його. А як остачний ворог буде знищена смерть. Бо [Бог] усе впокорив під ноги Його [Сина]. Коли-ж [Біблія] говорить, що все впокорено [Синоє], то певно, окрім Того [Отця], котрий покоров Йому [Синоє] все. Коли-ж упокориться Йому все, тоді і сам Син упокориться. Тому хто впокорив Йому все, щоб Бог [Отець] був все у всім.” — 1 до Коринтян 15:25-28.

Сам із себе існуючий.

“Всемогучий Бог має ім'я і назвав себе іменем: Єгова — що значить: „Сам із себе існуючий” або „безсмертний.” Так читаємо Його слова сказані до Мойсея: „Я являвся Авраамови і Ісаакови і Якови як Бог їх всемогучий, але з іменем моїм Єгова, я не об'являвся їм.” (2. Мойсея 6:3) Під іменем Єгова, Бог опісля був знаний між своїми людьми. Се ім'я приходить сотки разів в Старім Завіті, але через мильне тлумачення перекладачів воно закрито для читача, позаяк всюди переведено словом: „Господь,” що значить пан. Так в першій заповіді, даній Ізраїлеви, читаємо: „Я є Єгова [переведено Господь], Бог твій, . . . Нехай не буде в тебе богів інших перед моїм лицем [мені рівних]. . . бо я Єгова [переведено, Господь], твій Бог, ревливий Бог.” — 2. Мой. 20:2-5.

“На іншій місці Мойсей каже: „Слухай Ізраїлю, Єгова [переведено, Господь] Бог наш є один — Єгова [переведено, Господь]; і мусиш любити Єгову, Бога твого, всім серцем твоїм і всею душею твоєю і всією силою твоєю.” (5 кн. Мой. 6:4,5) Се як раз місце, на котре покликався наш Господь Ісус, як на зміст всякої правди. Коли запитали його, яка є найважніша заповідь, тоді Він повторив ці самі слова з Старого Завіту, кажучи: „Люби Господа [Єгову] Бога твого всім серцем твоїм, і всею душею твоєю і всею думкою твоєю; се є перва і велика заповідь.” (Мат. 22:37,38) На іншій місці читаємо: „Я є Єгова [Господь]; се ім'я моє: і не поступлюсь славою [чесною] моєю кому іншому.” — Ісаїя 42:8.

Та однак при тім всім не сміємо забувати, що ці так ясні вискази, що ім'я Єгова належить виключно до Отця світла, в котрому нема зміни,”

слідують сейчас по пророцтві, в котрім говориться о Мессії як о вибранім Сині-служі Єгови, котрого Він почтив, кажучи: „Ось, слуга мій, що я за руку держу його; вибраний мій, що його вподобала собі душа моя. Я положив духа мого на нього; він звістить поганам (народам) суд справедливий. . . Він не ослабне, не втомиться, аж положить твердо суд свій і правду поставить на світі; на імя і на науку його вловати будуть острови. Ось так говорить Бог, Єгова. . . Я покликав тебе на правду, і буду держати тебе за руку і берегти тебе, і поставлю тебе у завіт народам, за світло невірним (поганам): щоб очи сліпим відчиняти; щоб виводити вязнів з вязниці [смерти], а сидячих у темряві — із темниці. Я Єгова: **се імя моє.**” Іса. 42:1-8.

¹⁵Тільки, коли спізнаємо ясно науку св. Письма о Єгові, о сім великим авторі пляну примирення, і коли побачимо різницю між Ним а Його почитним слугою, „Єдинородним від Отця,” його „возлюбленим Сином” в ділі примирення тоді можемо властиво зрозуміти філософію примирення. Се є великої ваги, бо дуже багато Християн не має ясного поняття о Отці і Сині, і так само о примиренню, і тому легко тратять віру щодо найважнішої і найголовнішої правди віри Божого об'явлення.

¹⁶Апостол Павло виказує нам найясніше зі всіх, яке було відношення між Отцем а Сином в ділі нашого відкуплення і такими, сильними словами доказує се: „Нема иншого Бога, тільки один . . . наш один Бог, Отець, від котрого все і ми для Нього; і один Господь (Пан) Ісус Христос, через котрого все сталося і ми **через Нього.**” (1 до Кор. 8:4,6) Значиться є тільки один вічний і всемогучий Бог, Творець і Жерело всіх річей, до Котрого ми належимо; і є тільки один Пан (Господь), Ісус Христос, через котрого небесний Отець виконує всі різні зариси (черти) свого пляну; і ним і через нього одного одержуємо відпущення гріхів, коли віримо в Його кров (що Він за нас умер на Голгофі), і маємо через Нього приступ до Отця і до ласки, в котрій стоїмо, радуємись надією слави Божої. — до Римлян 5:1.

Передаване Отців поперте підробленим місцем. Пізнійший додаток.

¹⁷Загал так званих християн існуючих в світі має дивне і неясне поняття о своїй правді віри о „Тройці”, котрої найбільші оборонці признають, що її не розуміють і не можуть ні понятти її, ні вияснити. Тому буде на місці, если розберемо ці тексти св. Письма, котрі мають кинути світло аби доставити доказу на вияснення сеї неясної правди віри, видуманої людьми, на потвердження котрої не находимо

ніякого місця в слові Божім. Ми вже звертали увагу на різні місця св. Письма, котрі рішучо заявляють, що є тільки один всемогучий Бог — не двох, не трох, не більше. Тепер звертаємо вашу увагу на се, що в св. Письмі не приходить нігдє слово „трійця”; ані не приходить таке слово, щоби мало рівнозначне значіння; ні нема такого виразу, щоби його можна хотіли би у нерозумний спосіб толкувати, що воно означає щось подібного. По правді хто тримається сеї т. зв. правди віри о Тройці, хотіючи пояснити її, тільки замотується в своїх словах, і ані він сам, ачі сі, що слухають, нічого не знають. Вони говорять раз, що є тільки один Бог (бо Письмо виразно так учить і ніхто не може заперечити сього), та зараз заявляють, що є три Боги (бо сю науку передало їм „переданне отців”).

¹⁸Та як можуть бути три Боги і рівночасно тільки один Бог? Если є три Боги „рівних собі силою і славою,” як учать катехізми, тоді не може бути правдою, щоби був тільки один Бог. Если є тільки „один Бог, Отець, від котрого все,” як запевняє Павло; і если, як сказав Ісус, Отець є більший, аніж його любий Син; і если Отець воскресив свого возлюбленого Сина з смерті і вивисшив його до чести великої і учинив його царем царства; і если остаточно Син передасть царство назад Отцеві, щоби Отець міг бути у всім, в таким разі не може бути правдою, щоби було кілька богів рівних собі силою.

¹⁹На підставі св. Письма покажемо, що наш Господь Ісус Христос є богом. І хотіли люди будуть віддавати Йому таку честь, як Отцеві, і, віддаючи йому честь, тим самим віддавати муть честь Отцеві, котрий вивисшив Його, то однак св. Письмо запевняє рішучо, що є тільки один всемогучий Бог, Отець всіх. Як каже апостол: „Головою жінці є муж, головою чоловікові Христос, а головою Христу — Бог.” — 1 до Коринтян 11:3.

²⁰Находимо одно місце в св. Письмі і то тільки одно, котре дуже слабенько підтримує науку о Тройці Богів, о трьох Богах. Але всі учені світа признають, що се місце не належить до св. Письма, — що воно зістало додане пізніше. Так зазначає навіть орієнтальна грецька церква в своїм виданню св. Письма, виданім у Царгороді — Константинополі. Також в українським переводі Нового Завіту о др. Я. Левицького се місце є обняте в клямри () в скобки, даючи тільки розумним до пізнання, що се місце не належить до св. Письма. В англійським переводі, котре учинили сильні прихильники ідеї „трійці” помімо найліпших своїх бажвань мусіли опустити се місце. На підставі грецьких рукописей вони бачили, що се місце зі-

стало додане пізніше. Тому всі учені теологи без згляду на своє релігійне переконання, признають отверто, що ці слова були додані у пізніших часах в інтенції, щоб підперти „правду віри о трійці“. Правдоподібно, якийсь монах переписувач, прихильник науки „о трійці“ з початком сього століття додав ці слова.

“Сі вставлені слова знаходяться в 1 Посланню св. Йоана 5:7. Вони є: „На небі: Отець, Слово і святий дух, і ці три є одно. І трое їх, що дають свідчення на землі“. Если опустити ці слова ціле речення буде легке до зрозуміння і в згоді з прочим св. Письмом. Але позоставити їх, як вони там стоять століттями, вийде заміш нне. Бо твердитися там щось нерозумного. Іменно, що Отець і Син і святий дух згодилися посвідчити в небі одно; іменно, що що Ісус є Мессією або Христом. Який нерозум! Хто в небі не знає о тім, що Ісус є Мессією, Христом? Перед ким потребував Отець і Син і святий дух посвідчати, що так воно є? Перед ніким! Але сатана знайшов догідне місце де міг скрити правду, і до сеї роботи найшов охочого слугу.

Наука св. Письма о Отці і Сині і о їх єдності.

“Мусимо потягнути сильну різницю між визнанням віри в Трійцю, а визнанням віри в єдність, яка існує між небесним Отцем, Єговою, і небесним Сином, нашим Господом*) Ісусом Христом і святим духом. Наука віри о „трійці“ учить, що Отець, Син і святий дух є „одним еством, одною істотою одної слави і сили“, як се учать віроісповідання різних церков. Хоть св. Письмо показує, що між Отцем і Сином і святим духом в різних степенях великого пляну спасення панує абсолютна цілковита єдність, то однак рішучо супротивляється такому поглядові, немов би Отець і Син і святий дух були одно в особі, одним Богом, і перечесть, як би вони були рівні властю і силою. Св. Письмо доказує, як повисше сказано, що Отець прославив Сина і вивисив Його високо, давши Йому ім'я понад всіх з виїмкою свого власного, і учинив Його своїм слугою і представителем, котрий має виконувати „всяку власть на небі і на землі“.

“Різні місця св. Письма годяться з тим, що Отець післав Сина на світ; і що Син за радість, яку Отець поставив Йому, витерпів хрест і погордив встидом; що Він був першим і єди-

ноним Сином; і що потім, як скінчить діло, на котре Отець післав Його на світ, Він з князем т. зв. ангелів передасть царство над землею Отцеві. І інші місця св. Письма, де сказано, що Син признається щиро, що Він „прийшов від Отця“, що Він „не прийшов чинити свою волю“, і волю Отця; і що сила, котреї Він уживав, не була його власна, а сила Отця. Також маємо Його власні слова, що „Отець є більший мене“ і слова пророків, що Він є Ангелом або слугою Завіту, а не творцем Завіту; і рівно-ж маємо много місць св. Письма Нового Завіту, де сказано, що Він є Посередником Нового Завіту. — „єдин Посередник між Богом і людьми, чоловік Ісус Христос, що дав себе на викуп за всіх.“

“Сі різні місця св. Письма всегда і безсумнісно учать, що Отець і Син, се різні особи, і що всі вони різняться між собою славою і силою. Але те саме учить і св. Письмо, що між ними панує найбільша єдність щодо пляну, волі і цілі; бо Син став достойним бути виконавцем великого пляну Єгови тому, бо Він вирікся, підпорядкував свою волю під волю Отця, щоб міг наповнитись духом Отця і чинити його волю у всім. — Йоан 6:38,39.

“Понадто самі слова „Отець“ і „Син“ вказують на різницю і супротивляються науці о Трійці і о єдності істоти. Бо слово „Отець“ означає того, що дає життя, підчас, коли слово „Син“ означає того, котрим одержує життя від другого. Небесний Отець не одержав життя від нікого. Він є жерелом життя не тільки нашому Господеві Ісусові, своєму єдинородному Сину, а через Нього є Він жерелом життя всім прочим створінням. Все те потверджує св. Письмо. Слова ап. Павла перечесть ясно, як-би Отець і Син були одним в особі або у власті, кажучи: „Та наш один Бог, Отець, від котрого все . . . і один Господь, Ісус Христос, через котрого все.“

“Здорово думаючий читач спізнає відразу гармонію св. Письма і звичайний простий погляд, який воно надає; підчас коли всі мусять признати, що науки віри о Трійці неможливо зрозуміти розумом, ані не мож їх вяснити її найбільші оборонці признають се, і замість старатися вяснити неможливу річ, вони уникають дискусії, кажучи, що се „велика тайна“, неможлива до вяснення. Але дивна річ, що ся наука віри о трьох божих в однім Бозі, хотів не має за собою ніякого попертя в св. Письмі, а навпаки, від першої книги Мойсея до послідної книги св. Йоана всюди впрост або невпрост противиться їй, і хотів вона супротивляється здоровому розумові і є нерозумна, то однак сильно закорінюється між християнами, навіть між Протестантами — котрі кажуть, що віру-

*) Слово Господь наші люди мильно розуміють. Думають, що воно означає те саме, що Бог. Підчас коли слово Господь означає пан, добродій, господарин. Словом Господь Марія Магдалена відзивалася до огородника: „Господи (Пане), коли ти Його (Ісуса) вб'є, скажи мені, де Його положив, і я візьму Його.“ — Йоан 20:15.

ють тільки в св. Письмо і протестують проти всяких наук, яких там нема. Чому се так? На се відповідаємо, що се є одною з тих **темних тайн**, котрими сатана за помочю папства затемнив Слово Боже, Його характер і плян Його. Як написано: „бог” світа сього осліпив думки невірних, щоби не засіяло їм світло благовістя (евангелії) слави Христа, котрий є образом Бога. (2 до Коринтян 4:4) Сатана осліпив світ і закинув на нього покривало, затемнюючи всякий розум і представляючи правду у фальшивім світлі, щоби той, хто знайшов Бога, не міг прийти до ясного пізнання правди.

“Але яку користь мав би сатана додавати більшого блиску до слави нашого Господа Ісуса Христа? Чи не уважав би краще відойти дещо із слави Христа? Відповідь наша, що звичаєм сатани було представляти правду у фальшивім світлі, як також і св. Письмо і через се показати, що науки св. Письма є на око нерозумні і собі суперечні, щоб таким чином не дати людям побачити, яка велика краса і розум і гармонія криється в Божім пляні і Його слові. Чим більш нерозумних наук дасться сатані вкинути до понять чоловіка о Сотворителю, тим легше зможе відсунути чоловіка від правдивої почеси зглядом Бога, а головнo тих, що думають розумно і логічно. В міру сього, як удасться йому учинити людські віроісповідання більше нерозумними, тим легше приходить ся йому знищити правдиву і дійсну віру між тими, котрі боронять сих віроісповідань, і тим легше люде будуть попірати сліпу віру, замість мати правдиву і розумну.

“В такий спосіб великий противник довгі століття управляв успішно свою роботу і усував із Церкви найрозумніших людей, на котрих місце збирав класу людей нерозумних, забобонних і тих, що мали сліпу віру. Кілька найцінніших правд він покрив зовсім очевидними і поганими блудами, і тому люде Господні чинили відповідно слабкий поступ. Та дякувати Богу, що жиємо тепер в часі, коли покривало незнання починає уступати і люде Господні стають відвертатись від віроісповідань, які повстали у темних віках на їх поневолення, а починають звертатись впрост до слова самого Бога. Та на жаль се приходить для многих людей трохи за пізно, а головнo для мудрих сього світа. Вони свої віроісповідання так тісно получили з св. Письмом, що відкидаючи одні, відкидають також і друге. Замість шукати правдивого світла у слові Божім, вони скорше відкидають Його або зовсім злегковажать і опираються на своїх розуміннях — на людській філософії.

“З сеї причини повстали фальшиві науки, як: вища критика, еволюція, християнська умітність

теософія і інші, котрі заперечують се, чого св. Письмо учить, і нині дуже поширюються по світі, підчас, коли старі віроісповідання ломляться на кусні або зовсім покидають їх люде. Тільки мале число людей спізнало, що св. Письмо не містить в собі блудів, а що блуди є тільки у віроісповіданнях, і тому шукають „старих стежок” і вертаються до „віри святим раз переданої.” — Єремія 6:16; Юда 3.

“Але, як могла наука віри о Тройці так сильно поширитися між християнами, если о ній не учили в первісній Церкві? Чи ся наука о „Тройці” не належить до найстарших в Церкві, сягаючи взад аж до третього століття? Так, наука віри о „Тройці” має свій початок в другім і в третьім столітті. Хто слідить св. Письмо без упередження, сей мусить наглядно переконатися, що наука віри о „Тройці” не була знана у першій столітті під ніяким видом, бо се ясно бачимо з письм апостолів. Наука віри о „Тройці” повстала в зовсім природний спосіб — найперше по причині спорів — хто був Ісус Христос.

“В першій столітті апостоли в своїх науках учили з натиском, що Ісус не був Отцем, ні Єговою, що був він Сином Єгови, Мессією, котрого Отець післяв на світ, щоб спасти його, заложивши царство Боже, і щоби вкінці запровадити лад з теперішнього стану гріха і безладдя. Проти твердження їх а саме, що Ісус був Сином Бога, виступали другі, кажучи, що Ісус був звичайним ошустом, інші знова, що він був тільки добрим чоловіком. Одні казали, що Він прийшов на світ в чудесний спосіб, але перед тим ніколи не існував, другі знова трималися правди, а іменно, що Він існував вже перед тим, як Син Божий на духовім степені, що опісля Він стався сином Божим на людським степені, стався чоловіком, щоби відкупити людський рід і що тепер він є високо вивисшений, так, що приказано всім, щоб „почитали Сина так, як почитають Отця.” Та всі знаємо добре, що суперечка веде до пересадки. З сеї причини, многі, що старалися заперечити різні фальшиві погляди о нашій Господі попали в пересадку і казали, що Ісус був Богом, самим Єговою.

“О.др. Лайман Аббот, визначний ісповідник Тройці в своїм релігійнім словари на 944 стор. пише таке:

„Не скорше, аж з початком четвертого століття погляд (наука) о Тройці став поволі вироблятися і формуватися в правду віри і тоді вже старалися погодити її з вірою Церкви в одного Бога. Із змагань розвизати се питання повстала „наука віри о Тройці” Ідея о Тройці є розповсюджена дуже серед Поган Індусів з також бачимо її у мітології перській, єгипетській, римській, японській і у найстаршій з них грецькій.”

“Віра в більше Богів, як у одного була у дав-

них часах загальна всім за виїмкою одного ізраїльського народу. Всім є відомо, що „реція митиольогії“ має повно богів і багато з них має в дійсності однакову власть. Для них жидівське поняття о однім Бозі видалося смішне і мало за мало богів. Виходилоб з того, що „правда віри о трійці“ повинна б найти скорше прийняття між наверненими Язичниками-Поганами. Се був неначе компроміс між двома загальними поглядами на світі, т. зв. політеїзмом (віра у многих богів) і монотеїзмом (віра в одного Бога) якого держався Ізраїль. Твердити, що є три Боги, і рівночасно учить, що ці три є тільки одним Богом, се без сумніву можна уважати за майстерне діло теології. Через се многих віруючих з навернених Жидів можна було припровадити ближше до загального поняття Поган, котрих старалися позискати для Церкви.

“Се, що є правда віри о „трійці“ так загально прийнялася між всіма із такою упертостю держаться її, завдячуємо забобонному страху, якого впоїли римські католицькі попи а опісля і протестанські, що хто заперечує Трійцю, сей йде впрост до пекла на вічні муки. Рівночасно всі признають, що є наука віри є непонятна, і тому в дійсності ніхто не вірує в ню; бо по правді ніхто не може вірити в те, що є не до поняття. Також різні „правди віри“ і практики релігійні не тільки у протестантів а також у католиків заперечують правду віри о Трійці. На приклад, всі протестанти моляться до Отця „Ім'я Ісуса“, „задня Ісуса“ і т. д. через що узнають, що вони є дві і різні особи а не одно ество особа. Римокатолики признають також різницю осіб, бо моляться до меньших святих, щоб сі вставлялися за ними перед Марією, а ся перед Ісусом а той перед Отцем.

“Ся фальшива правда віри, котру Протестанти прийняли від папства і котрої так уперто держаться, так сильно закорінилася в них, що віра в сю непонятну, нерозумну і непотверджену св. Письмом „правду віри“ сталася підставою їх правовіря, ортодоксії. Хто не вірує в сю „правду віри“, такого називають еретиком не тільки римська церква а також і протестанська, головно найвища їх власть, євангельський союз. Одначе правда є сильніша і остаточно побідить. Та тимчасом Бог дозволив на існуючі відносини, щоб випробувати людей і їх вірність зглядом Бога і його слова у тих, котрі кажуть, що хотять бути його і научитись у Бога. Тому кожний, хто шукає правди, повинен поступати чесно щодо себе, і щодо слова небесного Отця, котре одиноке може умудрити нас на спасенне. Пам'ятаймо, що тільки правда освячує — а блуд все веде до злого.

Я і мій Отець — одно”

Йоана 10:30

“На ці слова покликуються часто і кажуть, що сам Ісус заявив, що Він і Отець є одним Богом. Маючи неясне та чудне поняття о „трійці“, много людей впрочім інтелігентних не хочуть подумати, що тут є мозаїка о єдності иншого рода, а не конечно о єдності ества. На инших місцях, коли приходиться се слово, кожний розуміє, що говоритьсє о гармонії, є єдності що до пляну, цілі, волі думки. До якого степення теорія о „трійці“ може заслігити людей, що не можуть зрозуміти, якого роду є ся єдність, що заходить між Отцем а Сином, може послужити найкраще молитва Ісуса, як Він молився до свого Отця, а на котру загально мало хто звертає увагу:

„Отче! . . . Я не про світ молю, а про тих, що дав еси мені, бо вони твої . . . Не про сих же [апостолів] тільки молю, а також і про тих, що задля слова їх увірують в мене, **щоби всі вони були одно, як ти, Отче, в мені а я в Тобі, щоби і вони в нас одно були . . . щоби вони були одно, як ми є одно: Я в Них, а Ти в мені, щоби були звершені в одно.**” — Йоан 17:9,20-23.

“Тут бачимо єдність, єдність Церкви, про котру Ісус молився, і просив, щоби ся єдність була, і раз така сама, яка була між Отцем а Сином. Що єдністю Церкви є єдність серця і уму а не єдність осіб, се аж надто ясно видко. Так аж видко, що наш Відкупитель мав на думці єдність серця, єдність цілі, єдність волі між своїми послідувачами; і щоби вона була така сама, яка була між Отцем а ним самим. Сю єдність Церква могла осягнути в такий самий спосіб, в який і Він її осягнув. Іменно: Син був „одно з Отцем“, бо Він прийняв волю свого Отця за свою, кажучи: „**Не моя воля, а твоя нехай станеться.**” Так подібно, кожний член Церкви має прийти до повної єдності з Отцем і з Сином, коли буде виконувати їх волю а не свою; свою волю буде підпорядковувати під волю Христа Ісуса, котра є волею Отця. Тільки в такий спосіб церква буде могла осягнути єдність, про яку Христос молився, і про котру говорив, що того самого рода єдність є між ним самим а Отцем. Як дивно, що знайшлися люде, що важилися надуживати і перекручувати ці слова нашого Спасителя, щоби тільки підперти ними нерозумну і противну св. Письму науку о „трійці“ — про три боги в однім естві. Навпаки, яка красна і розумна єдність духа між Отцем і Сином і Церквою, як про се навчає св. Письмо.

„Хто видів мене, видів Отця.“

“Потім, як Ісус сказав о собі, що Він є дорогою, правдою і життям, і що ніхто не може прийти до Отця як тільки Ним, і що хто час з вами є, і не пізнав єси мене, Филипе? промовив: „Господи, Пане, покажи нам Отця, то й буде з нас.“ Ісус на се відповів: „Стілький час я з вами є, і не пізнав єси мене, Фелипе? Хто видів мене, видів Отця; як же ти кажеш: покажи нам Отця? Хиба не віриш, що я в Отці і Отець в мені? Слова, що я промовляю вам, я від себе не промовляю. Отець, що в мені пробуває, Той творить діла.“ — Йоан 14:7-10.

“Деякі жадають, щоб ми прийняли ці слова нашого Спаси, як доказ, що Він є Єговою (а не Сином Єгови) і що ім'я Єгови належиться властиво Йому. Але, кождий мусить завважати, що в попередніх стихах зазначена виразно різниця між Отцем і Сином, так, що кождий розумний чоловік не буде розуміти сих слів в такий спосіб, як се накручують ісповідники

“Насувається питання тепер, що хотів Ісус тим сказати: „Хто видів мене, видів Отця?“ Відповідаємо, Він хотів тим зазначити, що для чоловіка, як для тілесної, земської, істоти є неможливо видіти Бога, духової істоти. Те саме потверджує євангелист Йоан: „Бога ніхто не бачив ніколи; єдинородний Син, що (був) в лоні Отця, сей вияснив [Його.]“ (Йоан 1:18) Він хотів те саме їм сказати, що сказав Бог Мойсейови: „Не може чоловік бачити лиця мого і жити.“ Се значить, если би Бог Отець хотів показати себе чоловікови, мусів би хиба у чудесний спосіб отворити його очі, щоб він міг побачити духову славу (виставляючи тим самим чоловіка на смерть неменучу,) або, що Бог мусів би опуститися в тілі чоловіка, і в такий спосіб люде перебуваючи з Ним могли би набрати поняття о Його характері. Чи-ж Бог не учив, як раз сього? В Ісусі Христі, коли Він перебував на землі між людьми, ми пізнаємо серце, духа і волю Бога Єгови, котрі Він так вповні оказав в своїм возлюбленім Сині, нашім Господі. Для того Ісус самим собою подав нам найлучший і найвірнійший образ свого Отця, і Бога Єгови, як тільки людям було можливим се подати. Филип і прочі апостоли видячи і добре пізнавши Ісуса, пізнали, який є Бог в найбільшій значінню сього слова, о скільки чоловік може Його знати. Вони спізнали Його так, як Він міг найлучше себе об'явити людям, як Він міг найлучше о собі дати знати людям. Бог Єгова показав себе в особі свого Сина Ісуса, так ясно і так докладно, як ніколи не учинив і ніколи лучше вже не об'явить себе людям. Бо коли його Син стався чоловіком (тілом), в Ним, як в чоловіці (тілі)

явився Бог. (1 до Тимот. 3:16) Бог показав себе, якого Він є духа, успособлення. Апостол подібно каже о Церкві, о вірних членах Христових: „Нас живих видають на смерть задля Ісуса, щоби і життя Ісусове являлось в смертнім нашім тілі.“ в нас смертних людях. — 2 до Коринтян 4:11.

“Совершений чоловік є совершенним образом невидимого Бога, і тому дає найліпшу ілюстрацію або виображення, яке тільки можна подати. Так також старозавітні праведники воскресши в совершеннім стані будуть між людьми найлучшими представителями небесного Отця і його Сина і небесні невісти Христа. Хто буде їх бачити, буде бачити об'явленого Бога в „тілі“, в людях — подобу Богу в чоловікові. До сього стану прийти, — буде мати ласку все стогнуче сотворіння, если вони схотять поступати по вказівкам царського Архирея і його „братів“ священників, котрі будуть їм служити за помічю старозавітних праведників, як земських представителів царства, котрі будуть „князями“ по всій землі. — Псалма 44:16.

„Не вважав хижачством бути рівним Богу.“

“Ап. Павло в посланню до Филип'ян (2:6) говорить, якось дивно о Христі, що Він будучи „в образі Божім (образом Божим) не уважав хижачством (рабунком) бути рівним Богу.“ Найперше треба завважити, що ці слова не учать зовсім науки о трійці, ані, що Ісус є рівний Богу. Бо если-б було так, то чи була-б тоді причина роздумувати о хижачстві, рабунку або думати о рівності? Ці слова „рабунком“ і „рівність“ кажуть рішучо, що Отець і Син не є одним еством або особою, а двома. Але, як се чудно, що слова апостола так різняються від слів самого Ісуса о тій самій річі? Бо Він сказав: „Отець є більший мене,“ „від себе я не можу чинити нічого.“ Питаємо, чи наш Спаситель Ісус стратив свою покору так, що пізніше постановив бути рівним Богу Отцю?

“Коли з увагою перелічити 2-гу голову того самого послання Павла від початку, уважно, так бачимо, як дуже противорічить таке розуміння науці апостола, яку старався він повисшими словами подати. Чи апостол казав Церкві пнятися і насильно забирати для себе честь і славу Отця або славу другого? Зовсім певно, що ні! А навпаки! Він остерігає перед пустою славою і радить бути покірним, щоб кождий уважав другого лучшим від себе самого. Він упевняє своїх читачів, що наш Спаситель Ісус відзначався таким духом покорі, кажучи: „Нехай же такий дух покорі буде у вас, який був і у

Христі Ісусі." Если би Христос був такого духа, що хотів насильно присвоїти собі честь і славу. Отця і не уважав се рабунком, тоді, такий самий дух у Церкві Господній казав би, що кожний повинен убігтися о всяку славу і честь, які тільки можна досягнути, і що таке поведіння було би власне, і що таким поступованням ми показали би що маємо духа Христового.

"Але таке розуміння цих слів є зовсім мильне. Ціла вича лежить в неточнім відданні думки слів, і через се насчуває зовсім інше значіння, а не те, яке мав на думці апостол. Грецьке слово гарпогмас, переведене на „хижацтво" насчуває на думку рабунку або незаконне пірвання чогось незаконне привласнення собі чогось; але ап. Павло мав зовсім, що іншого на думці, не се, що читаємо в переводі. Думку Павла можемо віддати так: Бо такі повинні бути у вас думки, як і в Христі Ісусі, котрий будучи образом Бога, не думав насильно бути рівним Богу, але умалив себе прийнявши вид слуги. Тут апостол протиставить поступовання Ісуса поступованню сатани, котрий цілковито не хотів покорятись Богу і бути йому послухним, а збажав мати становище і честь рівну Богу.

"Такий переклад і таке пояснення є згідне не тільки з самим фактом, а також з аргументацією ап. Павла. Тут апостол інакше каже, що коли Господь Ісус був ще духовною істотою, будучи подібний Богу своїм видом і природою, то однак ним не оволоділа гордість і не повстало в нім бажання загорнути для себе Божу владу і силу і славу і честь. В нім не було духа сатани, котрий бажав себе вивисити: „Стану рівний Тому, що Всевишній зветься" Навпаки! Хотів наш Господь займав найвище становище, перше по Отцю, то однак Він був такого покірного духа, що повинуючись волі свого Отця, умалив себе і винищив себе самого позбувшись слави і величчя свого духовного стану, замінив сю висшу природу і славу на низший ступінь, на стан чоловіка, ставши „меншим від ангелів."

"Апостол показує далі, що наш Господь показав не тільки сю покору але опісля ще більшу, коли Він, як чоловік Ісус Христос умер ганебною смертю на хресті. А все те, як каже апостол, Він учинив тому, що був послухний волі Божій, волі Отця. І на кінці апостол вказує на результат того кажучи: „Тим то (задля сього, що Він показав свою вірність, покору і послух аж до смерті) Бог (Отець) високо вивисив Його і дав Йому ім'я більше всякого імені, щоб в ім'я Ісусове приклонилось усяке коліно . . . і щоб усякий язик визнавав, що Господь Ісус Христос є на славу Бога Отця."

до Жит'я 2:7.9; 1 до Тимот. 2:5.6;

"Так бачимо, що сей текст є далекий від того, щоб псочити, або поперти науку о Тройці, і що більше дуже супротивляється сій науці і є в повній гармонії з гідним св. Письмом і зі здоровим розумом.

"Кінчимо сей зарис нашої розправи і відчуваємо в серці велику гошану довготу і ширину і висоту і глибину великої особи небесного Отця і Його характеру і пляну. В серці нашій відчуваємо, ще більше пошанованне, як передше до Його великого Сина, котрого предивна любов, вірність і віра в стцівську мудрість, ласку і силу зістали так щиро надгороджені. Радуємося, що можемо „почитати Сина так, як почитаємо Отця. Розібравши докладно обявлення, яке дав нам Бог в своїм слові, ми вповні гідимось з словами апостола: „Та наш є один [найвищий] Бог Отець, від котрого все і ми для Нього, і один Господь Ісус Христос, через котрого все (сталось) і ми через Нього." — 1 до Коринтян 8:6.

ПИТАННЯ ДО УСТУХ

- 1—Хто є Творець примирення? Коли воно розпочалося, і коли скінчиться? Як про се каже Біблія?
- 2-3—Як впливає на людей розуміння властивого відношення Сина до Отця?
- 4—Бачимо правдиве поняття про нашу спасення, в яким світ представляє нам Бог Єгова?
- 5—Чи можемо наша стає більша, коли знаємо краще Бога? Чи через се менше почитаємо наше спасення Ісуса?
- 6-7—Як про се пише Біблія? Що говорять сам Ісус Христос?
- 8—Що представляє звиток наперу, котрий держав у руці Отець? Хто був гідний розвинути його?
- 9—Чи Ангельска оказався гідним розвинути сей звиток? Що учинив Отець?
- 10—Чого учить нас прославлення Ісуса? Чи Отець через се зрікає своєї влади?
- 11-12—Доважли з Біблії, що діло відкуплення походить від Отця через Сина?
- 13-14—Яке є ім'я Бога і що воно означає? Що говорять пророки о Єгови і о Сні?
- 15-16—Куди розуміємо філософію примирення? Що каже Павло о Єгови і о Сні?
- 17—Чи оборонці „тройці" розуміють, що воно означає? Хто є гідний згадує де о тройці?
- 18-19—Чи може рівночасно бути трох богів і один? Хто є головним Христом, і де се означає?
- 20—Чи є яке місце в св. Письмі, щоб вказувало на тройцю? І як про се місце висказуються самі священники і церква?
- 21—Де є місце се встановлене і чи воно можливе, щоб належало до святого Писання?
- 22-25—Що значить слово Господь? Яка є різниця між єдністю, якої навчає св. Письмо, а єдністю про яку навчають по церквах?
- 26-29—Чи хто розуміє, що означає тройця? Хто причиною сєї безладної науки і яка ціль була сього блуду? Що з того повстало?
- 30-31—Чому прийшло до науки о тройці?
- 32-33—Що говорять про се Л. Аббот? Чи наука о тройці допомогла збагнути Ісуса з Жидами?
- 34-35—Чому Християне держаться так сильно сєї науки? Чи в практиці визнають її?
- 36-37—Як розуміти слова Ісуса: Я і Отець одно?
- 38-40—Що розуміти від слів: Ато видів мене, видів Отця?
- 41-46—Як розуміти слова ап. Павла до Филиппян 2:6?
- 47—Бачимо розуміємо Біблію, як почуваємось в своїм серці?

Біблія для Християнина

„Слово твоє світильник перед ногами моїми, і світло на стежці моїй.” — Псалма 119:105

Правдивого ученика Христа інтересує все, що пише Біблія. Однак він не прикладає великої ваги писанням учених людей в світських річах, котрі поставили собі за ціль вишукувати позірні противорічності в Біблії і тим нівечити повагу її як Божого слова, яке Бог дав людям. Для послідователя Господнього вистарчає те, що сам Ісус покликуювався на закон Мойсея, на історичні книги і на псалми, котрі були дані Богом, щоб служили як провідник і вказівник для всіх його слуг. Для нього ці святі книги є дорогим скарбом, в котрих міститься Боже об'явлення для чоловіка.

В нинішніх часах люде читають Біблію далеко більше, як давніше. Біблійні товариства котрі покладали собі за ціль друкувати їх, не є в силі достарчити їх, такий великий попит за ними. Однак велике число Християн, котрі хваляться, що вірують в слова, які містять у собі св. Письмо, не мають належного поважання до нього, як повинні би мати. Багато тому винні так звані учені, котрі підкопали довіру до Божого слова.

Если би хто сказав, що без помочи цих критиків ми не зналиби, чи ці книги, котрих уживаємо тепер, читав також Христос, то відповідало, що Старий завіт, котрий ми маємо містить ті самі книги, на які покладався Ісус Христос, задержався до наших часів в цілості, помимо довгих століть. Також писання апостолів, в котрих наводять вони місця з старого завіту, potwierджаять для нас, як найкраще вірогідність старого завіту.

Дальше досліди людей доброї волі і навіть тих, що глядали в св. Письмі, щоби знайти в нім помилки, допомогли правдивому послідователю Христовому спізнати, що св. Письмо не містить в собі ніяких великих помилок, котрі зовсім природно могли вирости з бігом часу. Він вірить і бачить, що в нім є виражена воля Божа і Його план спасення людей.

Писання старого завіту зраз з писаннями апостолів становлять Боже слово, котре кождий послідователь Христа мусить прийняти як за найвищий авторитет для себе. Прийде час, що і світ також схилить голову перед правдами, які криються в нім. Кожде слово Ісуса записане у євангеліях є частиною об'явлення Божого. Також історія о Його рождстві і Його ділах, які він творив, о Його смерті і воскресенню, є записанатак, як цього хотів Бог. Знова маловажні річі з життя щоденних перших Християн як не дуже потрібні не є записані в св. Письмі. Зовсім певна річ, що Бог своєю силою піділав на пам'ять апостолів, щоб вони пригадали собі все, що Ісус говорив. (Іоан 16:13) Діла і слова апостолів, які вони подавали первісним Християнам стали також частиною Божого об'явлення, щободавні послідователі знали, чого мають придержуватись. Ось то все маємо приймаати за Боже об'явлення, котре є добре до направи і зросту для правдивого послідователя Христа. Понадто, св.

Письмо є свідомством для самого Бога. Бог сказав написати пророцтва, щоби в своїм часі вони сповнилися і були доказом, що тільки Єгова є Богом. Ніхто инший, тільки один Єгова міг предсказати будучність. І бачимо, що між писаними пророцтвами, а часом на їх спевненні уплило тисячі літ.

Як маємо уживати Божого слова? До чого воно має нам послужити? Мойсей розказав Ізраїлеви, щоби він прив'язав собі до рук і положив собі на чолі між очима сі річи-слова, які говорили йому з Госі. Як дословно вони мали се робити ми не знаємо. До нині Жиди, як моляться об'язують собі руку і кладуть на чоло коробечку. Коли жив Ісус на землі він не галив фариссів за се, що носили філяктерії, але за се, що робили їх широкими, щоби повеличатись перед людьми, що ось вони заховують закон.

Ізраїль мав розказано прибити собі закон до одвірків дверей, котрий мав нагадувати їм, подібно, як то нині вераз бачимо на стінах, певні речення із св. Письма. Але Ізраїль мав також виписати собі закоа на своїх серцях. Се значить, що він мав роздумувати в нім у день і в ночи, чи будучи вдома, чи в дорозі. Він мав учити його своїх дітей, щоби пам'ятали, як предивно Бог поступав з ними і які великі добродієства отримувал Ізраїль з рук Божих.

Ізраїльтяне в часі духового занепаду любили показувати на зверх, що вони шанують закон Божий. В тій цілі носили широкі філяктерії, вишивані, певні слова із закону на рукавах або клали їх на чоло. Але се ділали для своєї прикраси. Боже слово не було в їх серцях ані не любили його, ні не думали про нього. То саме діється тепер між християнами. Вони подібно Жидам уважають Біблію за святу річ, але на тім все кінчиться. Так католицька, як і православна церква каже, що свої набожества опирає на св. Письмі, але ні сама не вяснює Божого слова, ані людям не позваляє читати його. Нічого дивного, що опинилися в темряві.

Послідніми часами, як протестантизм почав розпадатися на секти стали більше заглядати до св. Письма. Але з того повстало таке, що деякі взяли лише кілька слів з нього і поробили собі окремі віроісповідання. І се також помогло, що деякі з них почали ще краще слідити св. Письмо і стали його розуміти, як передне. Але знання деяких лише стихів не є великою користю, а часто лише надуває такою; замість покая в його серце вступає гордість і засліпленне.

Хто однак старається добре пізнати св. Письмо, а при тім в його серці є покая і бажання служити Богу, такий справді може краще служити Господу, если знає більше. Так повинен поступати кождий послідователь Христов; повинен бути добре ознакошений з св. Письмом; читати його і розбирати, що він читає, і що про-

рок, або Ісус Христос або апостол хотів саме словами сказати. -

Біблія, се щось більшого, як збір стараних книг, котрі описують о ділах і подають слова і науки добрих людей Біблія немов живе Боже слово, як каже ап Петро: „Ви як народжені не з тайного сім'я, а з нетлінного через слово Боже, котре є живе і пробуває по вік.” (1 Петра 1:23 грецький текст) „Правдоподібно Петро хотів більше сказати, як те, що в св. Письмі містяться слова, які ведуть до життя, але, що саме се слово є живе.

Слова св. Письма можуть потішити чоловіка, як ніщо в світі. В словах св. Письма криється велика сила; вони надаються до кожної нагоди в життю чоловіка. Можливо, що нема там записано кожної оказії яку чоловік має у життю пережити, але правдивий Християнин знайде у ній такі слова, яких він як раз потребує в певнім случаю. Если він хоче подякувати Богу, або помолитися, то в св. Письмі найде тільки красних місць, котрі немов висказують його чувство серця.

З цього слідує, що правдивий ученик Христа мусить все читати і набирати сили із нього і глядати для себе дороги, як має поступати в своїм життю. Св. Письмо буде тоді дійсно живим для нього. Ап. Павло пишучи до Тимофея, так каже: „Ти-ж пробуй у тому, чого навчено тебе, і що звірено тобі, знаючи, від кого навчившись еси. Від дитинства знаєш св. Письмо, котре може тебе вмудрити на спасення вірою в Христа Ісуса. Всяке писання боговдохновенне є користне до науки, до докору, до направи, до наказу по правді, щоб звершений був Божий чоловік до всякого доброго діла готовий.” — 2 до Тимот. 3:14-17..

Хто читає і застановляється побожно над словами св. Письма, такий справді все є готовий до всякого доброго діла. Кожні, хто, як Тимофей має ласку служити, як Божий чоловік, такий знайде все, що потрібно, всю зброю для себе в Божім слові. Таким буде провадити святий дух, але він одержить його не особно від писаного слова, але через се світло, яке містить в собі Боже слово. Длятого кожний ученик Христа має все читати св. Письмо і слідити його уважно, если хоче робити постуи в своїм життю і сповняти з користю для себе і для других працю Господню.

Історія першої церкви подає нам найкращий примір. Тоді браття сходилися на молитву і на спільні зібрання, щоби почитися від апостолів: „Пробували в науці апостольській.” (Діяння Ап. 2:42)

З св. Письма бачимо, що коли Бог мав об'явити людям яку вість, тоді покликуював на се особного чоловіка, як се було в часах Ізраїля, або відповідних учителів, особливо, коли церква вже стала існувати. Сі посланці кинули світло на певні пророцтва, а віруючі в Бога стали розуміти читати св. Письмо. Се нове світло було немов тим покармом на час, котрий давав віруючим більшої сили і енергії до праці. Тоді люди Господні скуплялися коло нього, і стали читати св. Письмо, котре впливало в них нову силу і схоту до праці.

ЩО ПОВІНЕН ЗНАТИ КОЖДИЙ ПОСЛІДНИЙ БІБЛІЙ

Біблія се слово самого Бога. Біблія складається з двох частей Старого і Нового Завіту. Всіх книг у Біблії є 66. Їх 66 книг писав около 40 людей. Книги Старого Завіту були писані єврейською мовою, а книги Нового Завіту були писані грецькою мовою.

Слово „Біблія” походить з грецької мови і означає: „книги.” Се слово зачали уживати у п'ятім столітті.

Середній верш з Біблії є Псалма (118:8): „Лучше вповати на Бога, як покладатися на чоловіка.”

КНИГИ СТАРОГО ЗАВІТУ

Скількисть голів	Скількисть голів
I. Кн. Мойсея — — — 50	Кн. Царів Соломонових — 31
II. Кн. Мойсея — — — 40	Кн. Екклесіяста — — 12
III. Кн. Мойсея — — — 27	Піснь Пісень — — — 8
IV. Кн. Мойсея — — — 36	Кн. пророка Ісай — — 66
V. Кн. Мойсея — — — 34	Кн. пророка Єремії — — 5
Кн. Ісуса Навина — — 24	Кн. Псалмів Єремії — — 5
Кн. Судав — — — 21	Кн. пророка Езекиїла — 18
Кн. Рути — — — 4	Кн. пророка Даниїла — 12
I. Кн. Самуїлова — — 31	Кн. пророка Осії — — 14
II. Кн. Самуїлова — — 24	Кн. пророка Йоїла — — 3
I. Кн. Царів — — — 22	Кн. пророка Амоса — — 9
II. Кн. Царів — — — 25	Кн. пророка Авдія — — 1
I. Кн. Паралипоменон — 29	Кн. пророка Йони — — 4
II. Кн. Паралипоменон — 36	Кн. пророка Михея — — 7
Кн. Ездри — — — 10	Кн. пророка Наума — — 3
Кн. Неемії — — — 13	Кн. пророка Софонії — — 3
Кн. Естери — — — 9	Кн. пророка Агея — — 2
Кн. Йоїа — — — 42	Кн. пророка Захарії — 14
Псалтир — — — 150	Кн. пророка Малахія — 4

КНИГИ НОВОГО ЗАВІТУ

Скількисть голів	Скількисть голів
Євангеліє Матвія — — — 28	II. до Солунян — — — 3
Євангеліє Марка — — — 16	I до Тимотея — — — 6
Євангеліє Луки — — — 24	II. до Тимотея — — — 4
Євангеліє Йоана — — — 21	До Тита — — — 3
Діяння Апостолів — — 28	До Філімона — — — 1
Послання апостола Павла:	До Жидів — — — 13
До Римлян — — — 16	Послання ап. Якова — 5
I. до Коринтян — — — 16	I. Послання ап. Петра — 5
II. до Коринтян — — — 13	II. Послання ап. Петра — 3
До Галат — — — 6	I. Послання ап. Йоана — 5
До Ефесян — — — 6	II. Послання ап. Йоана — 1
До Філіп'ян — — — 4	III. Послання ап. Йоана — 1
До Колос'ян — — — 4	Соборне Послання Юди — 1
I. до Солунян — — — 5	Одкриття Йоана — — 22

АПОКРИФІЧНІ КНИГИ

Апокрифічних книг, котрі не належать до Біблії є 14 і вони зістали написані в часі перерви між Старим і Новим Завітом. Тому, що вони не належать до Біблії є навані „апокрифічними книгами.” В нашій живій мові їх переводу нема, але на старославянській і російській і польській мові можна найти їх переклад.

I. Кн. Ездри	Книга Баруха
II. Кн. Ездри	Книга Пієні трьох дітей
Книга Товія	I Кн. а Маккавейська
Книга Юдити	II. Книга Маккавейська
Книга Соломона	III. Книга Маккавейська

Біблія або св. Письмо се книга Божої правди, об'явленої через Пророків, Ісуса Христа і апостолів. Се книга, що містить все, що потрібно знати, се є, що є конче до спасення. Вона є дороговказом і учителем правди. Все, що в ній міститься се науки, не походять від людей, а через натхнення духом Божим записали се святі мужі і пророки. — 1 Петра 1:21.

Ап. Павло пишучи до Тимотея говорить: „А що змалку святе Писання знаєш, котре може тебе вмудрити на спасення вірою в Христа Ісуса. Всяке писання боговдохновенне і корисне до науки, до докору, до направи, до наказу по правді, щоб вершений був Божий чоловік, до всякого доброго діла спосібний.“ — 2 до Тимот 3:17,17.

Тому і волею Божою є, щоб читати св. Письмо і вчитися і шукати справедливості. Читаємо, що коли Бог Єгова випровадив нарід Ізраїльський і єгипетської неволі, коли дав йому закон, тоді Мойсей скликав нарід і перед закінченням своєї праці промовив в уші усього Ізраїля: „Самі ви вбачали, що сотворив Господь перед очима вашими в Єгипті . . . тож . . . що втагне, те належить Господу Богу нашому, але, що відерите, те наше і дітей наших до віку, щоб ми сповняли сі слова цього закону.“ (5. Мой. 29:1, 29)

Святе Письмо переповнене закликами до студійовання його і так:

„Блаженний, хто читає і хто слухає слів пророцтва книги цієї, і хоронить, що в ній написано, бо час близький.“ (Откр. 1:3)

Св. Письмо несе, як деякі думають забобомною і дивною книгою, якою страшать людей, що вона не для них, а особливо не для вчених і простих людей. Ні! Се книга, що провадить до просвіти і до життя, і вона є для всіх, учених і простаків мужиків і панів. У тих народів, котрі читають св. Письмо видимо, що більше благословення спочиває на них.

Голово до читання св. Письма наш Спаситель Ісус Христос заохочує всіх, говорячи: „Прослідіть Писання, бо ви думаєте в них життя вічне мати, і ті свідкують про мене.“ (Йоана 5:39) І се справді, коли-б наш нарід заглядав більше до своєї книги життя, то тим скорше позбувався б мнотих блудів і забобів і пересудів, котрими є заплішений, і котрі держать його в духовій темноті.

Життя в часі, коли правда, котра є записана в св. Письмі, неначе меч острій тче на всі боки і безпощадно руйнує всякі видумки людські. Подібно діялося тільки в меншій формі і за часів нашого Господа Ісуса коли то Садукей своєю пустою філософією, подаючи питання о житті, котра мала 7 чоловіків хотіли осмішити Ісуса Христа буцім то, що нема воскресіння. Тоді Ісус відповів їм: „Помиляєтесь, ви, бо не знаєте Писання ані сили Божої.“

О скільки більше сьогодні помиляються „духовні отці“ в своїх науках і твердженнях зглядом віри. І вони також помиляються тільки через се, що не знають Писання, ще й до сього і другим не хотять дати

Слово Боже кличе до всіх, щоб читали Писання і провірювали науки сучасних учителів, чи так воно є. Ап. Павло в Діяннях Апостолів (17:11) кладе великий натиск і похвалу для таких котрі розбираючи науки провірюють, чи воно згідне з Писанням.

Провірювати науки на підставі Біблії не повинен ніхто боятись. Хто правду любить і правду вчить рівнож не повине і правди боятись. Наш Спаситель Ісус Христос молився за учениками, говорячи: „Освяті їх правдою ТВОЮ, бо Слово твоє є правда.“ (Йоан 17:17) Наш Спаситель Ісус Христос много разів покликувався на Писання (св. Письмо), як на достаточне жерело правди і оборони у всіх справах віри. До диявола у пустині тричі сказав: „Стоїть написано.“ (Мат 4:4,7,10) А до Фарисейв казав: „Чи й писання сього не читали . . . Хіба ви не читали в законі. . . хіба ви не читали, як стоїть написано?“ (Марка 12:10,26; Мат. 12:3,5; 19:4; 21:16, 42; Лука 10:26).

З сих слів видимо, що кожний ученик і послідователь Ісуса Христа повинен бути докладно обізнаний зі Словом Божим (Біблією), бо воно має служити нам за смолоскип і світильник що присвічує в густій темряві. (Псалма 119:105) В нападах же недовірів і пустих філософів берімся за сей меч, сестрий на оба боки, і котрим можемо поконати всіх — розуміється, як уміємо ним самі перше себе руководити. (до-Ефесин 6:17) Слова Божі, слова чисті, срібло очищене від землі, в горнилі (печі) сім раз переплавлене. (Псалма 12:6)

Тому кличемо до всіх словами пророка Осії (6:4) Клич грішко і не вдержуйся „бо нарід мій гине через не знання закону (Писання).“ Тому всі, котрих серця горять любовю до Бога і до правди, нехай не зважають на тих, котрі висмівають, грозять, переслідують або і убивають за се, що шукать правди. Нехай це буде для них як доказ, що не знають, що чинять. Вони бояться світла правди Божої, об'явленої в Біблії. Їх власне поступовання не словам Ісуса Христа осуджує їх: „Сей-же єсть суд, що світло прийшло на світ та люде полюбилі темряву більше ніж світло“, були бо лихі їх учинки. Кожен, бо хто чинить лихе не навмислять світла, й не йде до світла, щоб не згавено вчинків його. Хто-ж робить правду йде до світла, щоб виявилась його вчинки, бо в Бозі роблені. — Йоан 3:19-21.

Оцеж „Будуйте завжди готові дати світ всякому, що домагається від вас слова про вашу надію з лагідністю і страхом.“ — 1 Петра 3:17.

* * *

СВЯТУ книгу Бог нам дав, Той хто труду клав досить,
Щоб чоловік з неї знав Чудові скарби вивосить.
Його волю і замір, Хвалім Бога за сей дар,
Зглядом людей і землі. Що в слові своїм вказав
Слово Боже — мов вода, Дорогу по котрій йти,
Вглубись в нього аж до дна Щоб вічне життя знайти.

Йти слідами Ісуса Христа.

Ісус, йдучи мимо, побачив Левію . . . і сказав йому: Іди слідом за мною. І Левій вставши пішов слідом за Ним." — Марко 2:14.

Зараз по крещенню Ісуса прилучилося до Нього чотирьох учеників Іоанових. Як почувши слова Іоана: „Се Агнець Божий, котрий бере гріх світа, пристали до Ісуса і стали з Ним ходити. Зразу не все, але на скільки стало їм часу.

Ісус розпочав свою працю і науку в Галилеї, а опісля пішов на полудне до Єрусалиму. Опісля знов до Галилеї і там учив. З Ним були також ученики, але вони не називалися ще апостолами. За апостолів вибрав їх Ісус пізніше. По словах Євангелісти Луки стали апостолами по чудесній ловві риби. Наперед Ісус навчав з човна, а опісля як в нагороду за се Петро і Андрей, котрі відступили свого човна уловили велику скількість риб. (Гляди Лука 5:1-4, 10) Тоді Ісус промовив до них: Йдіть слідом за мною, то зроблю, що станетеся ловцями.

Ця чудесна ловитва риби була немов образом, як наука людей." — Марко 1:17.

Ісуса притягне до нього і до Бога або, як вона буде ловити і жати людські серця. Ця ловитва була також маленькою пробою для Петра і Андрея, чи мають далше ловити риби і дороблятися майна, чи йти і шукати лучшого майна.

Тепер розберемо, покликання Левія, сина Альфея, званого також під іменем Маттея. Він відправ мито від людей і тому митникниве був любий у людей. Але він любив правду і скоро побачив Ісуса, зараз увірвав у Нього, що Він є посланий Богом. Тому покинув своє заняття і пішов за Ісусом. Він став одним з Його апостолів. Але не треба розуміти, що стати апостолом, значить вірувати тільки в Ісуса.

Ні! Воно означало щось більше. Кожен, хто зістав апостолом, уважав собі за ласку, що може допомогати в ділі, на котре був посланий Ісус. Лука каже: „Вони покинувши все, пішли слідом за Ним." (Лука 5:11) Се значить, сі рибакі покинули своє звичайне заняття з котрого жили, і пішли слідом за Ісусом.

Йти за Ісусом означає більше, як покинути свого отця, матір, свою родину і вигоду, яку чоловік має вдома, і як зречись надії мати повагу і діяти до честі у людей. Се означало йти і служити в ділі, яке про око було протилежне інтересам людей; бо Ісус проповідував радісну новину царства, котра однак не приносила зараз земського гаразду для них. Провідники народа зараз спізнали, що Ісус в своїй науці буде розкривати їх погані учинки, яких вони допускалися на людях, та що сим поганим звичаєм і порядком, які вони позаводили і з котрих вони мали красиве і вигідне життя, прийде кінець. Тому уважаючи себе за цілий народ, стали вмовляти у людей, що коли їх не стане, то й увесь нарід загине.

Стати учеником Ісуса означає відділитись від світа і поділяти з Ним всю ганьбу, яка може спасти на Нього. Стати учеником Ісуса не означає йти до якоїсь школи

на кілька літ, щоби навчитись і опісля мати з того красиве і вигідне життя. Ні. Від самого початку аж доси Бог все покликє, щоби через Христа відлучитись від світа і стати учеником Ісуса. Але тільки учеником, не апостолом. Ісус не покликє більше апостолів. Для того великий блуд непорочності деякі віроісповідання, приписуючи певним своїм оцінкам гідність апостолів. А щоби се легше учинити поділяли людей на класи, на клер-духовенство і на мірян світських. Ісус не рекомендує такого поділу. — Матей 23:8.

Кожен ученик Ісуса має посвятитись для Бога. Різниця між ними а апостолами є та, що хто має бути апостолом, той має всецільно посвятитись Богу йому на службу та життям, як і духом. Ученик має також посвятитись Богу на службу, тільки що він може заробляти собі на життя у світі. Ученик живе в світі і для людей видається він подібний їм під певними зглядами, тільки його поведіння є инше від їх, але для Бога він живе духом. — 1 Петра 4:6.

Ученик Ісуса мусить жити в світі і сповняти свої щоденні обов'язки; але він мусить посвятити своє життя на службу Богу, як Ісус учинив. Через се він є далекий від світових приємностей, але при тім добрий для своїх ближніх. Він любить людей, але не любить теперішних порядків світа. (Яков 4:4) Його життя, його надії і радість звертаються в сторону небес, „шукать гірнього, де Христос сидить по правди." (до Колосин 3:1) Кожен такий уважає небо своєю вітчизною; і хотів працює і мешкає разом з людьми світа, то однак він уважає себе чужинцем сьог світа. Вони є чужинцями по-дорожниками, які шукать вітчизни.

Йти за Ісусом, значить, треба взяти хрест. Ісус сказав до своїх учеників: Хто не візьме хреста свого, і не піде слідом за мною, недостойн мене." (Мат. 10:38) Нести хрест, не лежить в тім, як хто терпеливо зносить грубе поведіння другого, або, як хто терпеливо зносить прикрости сього життя. Се значить, бути терпеливим у Господній службі, убити притлумити всі свої бажання так, що через се відділиться від прочих людей, а буде мати тільки справи Ісуса перед своїми очима. Се значить умерти для себе і для світа; бо світ і так не розуміє, чому ми так робимо.

Правда, яку об'явив Ісус вливає на тих, хто її слухає, подібно, як закон на Ізраїля. Ізраїльтяне думали, що закон принесе їм життя. (до Римлян 7:10) Але ап. Павло каже, що опісля вони переконалися, що закон не привів їх до життя, а до смерті. Закон в дійсності був їм на перешкоді; бо замість убити пристрасти в чоловіці, він тільки вбудив їх, чоловік став пожадати зла.

Ап. Павло каже: „Я й не знав би гріха, як тільки через закон і жадаю не знав би, коли-б закон не казав: Не жадай." (до Римлян 7:7) Заповідь: Не пожадай,

тільки побудила ум до думання і викликала опозицію у чоловіці. Чоловік став думати, що його сусід має, став приглянутись тому, а відтак став і пожадати його. І не споглянувши, як чоловік переступив закон, який мав його боронити: перед тим гріхом.

Так подібно є і з правдою. Світ взагалі не любить царства правди і справедливості, про яке Ісус навчав і обіцяв завести на світі. Світ скоро почує про се, зараз повстане в нім неохота, а если не гамеє того бажання в собі то приходить до ненависті проти правди і проти того, що її оповідає. Ісус знав, що його наука викличе ненависть у людей проти Нього і не скіньчиться, аж його убіють. Однак він ніс свій хрест терпеливо ціле своє життя аж на Голгофу.

Ісус назвав своїх учеників „доями людей.“ Між довитом риб а роботою, до котрої Ісус покликавав їх є велика подібність. Ісус мав перед собою роботу, словни-ти до виконання, котрої потреба було багато літ, котра мала огорнути дальше поза Палестину аж до кінців

землі; котра мала тривати аж до кінця віка. Ісус знав, яку роботу мав Він виконати, і як далеко. Тому сі лю-де, котрі в части були вже підготовані Іоаном, мали тепер дальше підготовлятися до дальшої праці. Посвятив-шись йти з Ним, вони прислухувались красним і глибо-ким наукам, котрі зрозуміти допоміг їм Божий дух або сила і могли на добре розпочати повірене собі діло.

О декотрих апостолах знаємо багато, о других дуже мало. Петро і Іоан займають перше місце між апосто-лами. О Андрею і о Якові знаємо менше. Всі апостоли крім Іуди остали вірні Ісусові. Але слави не сподівали-ся скорше аж воскреснуть, коли по словам Ісуса, він прийде у великій славі і силі. (Мат.16:27) „У новона-станню, як сяде Син чоловічий на престолі слави своєї, сядете також на дванадцяти престолах, судячи дванаї-цять родів Ізраїлевих.“ (Мат 19:28) Воскресши, всі вірні послідувачі Ісуса, будуть мати ласку wraz з Ісусом заложити царство Боже на землі, царство мира і прав-ди і справедливості, про яке Ісус проповідав і всі його апостоли і вірні послідувачі.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Майна на 4 Мая 1927

„Господь дивиться не так, як чоловік бо дивиться на лице. Господь-же дивиться на серце.“ — 1 кн. Самуїлова 16:7

Коли забуваємо, на се, що Бог дивиться на нас, яке в нас серце і які в нас бажання, а думаємо, що Бог дивиться на наше лице і на наш вигляд, тоді ми є в темлості і в замінанні і живемо у зне-охоченні. Але знона з другої сторони не забуваймо, що наш дух або воля за свою праведність є уважана, як живи, позаяк є у гар-монії з Богом. Тому-ж нехай наша воля або дух будуть все живі, бо скоро охлинемо, тим самим наше духовне життя полесе шкоду. Хотіли добре все є можливо, і Бог не приймає нікого в Христі, тільки, коли Він хоче і постановляє бути рішуче вірний Ньому.

Майна на 17 мая 1927

„Задля Тебе віважають нас цілий день, уважають нас, як овець на заріз.“ — Ісаїяма 41:22

Нам'ятаймо, що кожний з нас має принести себе в жертву: се значить, що день в день, як тільки надається до цього нагода маємо слухати Господу і тим, котрі є Ньому. Нам'ятаймо, що всі ті малі жертви-ціла, деякі такі малі, що навіть їх не згадуються ані не заслуговують на увагу, а однак їх потрібно, щоб учинити жертву повною, яку ми приречили, коли вістаєм уведені в родину Нього. Коли віддаємо свою волю, тоді віддаємо все; а если дещо задержуємо для себе, если не посвячуємо того Господу, то як думаємо було-би Ньому дуже приємним, в таким разі віднімаємо від Нього се, що ми любували.

У ТРИ-ДНІ

Богось пишавсь Єрусалим великим храмом,
Жилищем імені Господа, вертепом суєвірства,
І днів його славивсь сяйвофальшивим храмом,
Скромницем сердець, набранним лицемірства.
Не Господь негодуючи на хрї дуросвітства,
Не погнавши своїх прапирів сьвітні,
Бо славних днів парях блискучого наслідства:
Храм пишаний зруйнував, і на його руїні
Всім обіцяв який спорудити у тридні.

Минув день перший, день безрозумно кривавий
І довгий: бо години століток мав десяток.
На знайцих німих сім гуляв двостлавний,
І крильчи осінь язичництва нащадок.
День другий настає — праведности уладек,
Шахрайства темного святе коронування:
Дас паретові у темряві порядок
Не розум, а серцею безрозумне буянне,
Над людьми пая кривавих панування.

Минув і другий день, день руйнування Маавів,
День ілюзіяції і крестових походів
День панщини неситих мінотаврів
Диволиця ніків грядущих і народів.

Настав день третій, — день нових неправди ходів.
Брежні, під маскою високої культури . . .
Шахрайства явного усіх верховодів
Братовійство і злоба, як овець пелівської лентури.

Учителю благий! Чи Ти се нам не сказав?
Чи-ж Ти не бачиш, як в імі твоє слячонне
Повістество брехнями своїми прислужується каду
І трубить . . . Ніби ми недоумство невчено
В волю Твою голосим твою сьвітлу правду!

До Тебе, Господи, що там живеш на небі,
Звертаєм очі і пригоди і в потребі.
Як наймит з панських рук рятунку й ласки жде,
Або, як паймучка прехать до палі йде,
Щоб запобігла в нуждоці, невогні:
Так ми шукаєм добра і підмоги в Бозі.
Ой, змилуйся Господи! Та змилуйся на нас!
Бо ворог дошкудя до слів під нішній час!
А гірш од всіх чваньки нам допекли пишні,
Мовляв: Неправдою є се, що храм Твій;
Довернуєш, їм сам є Господи у тридні!

Учителю! Ти храму Божого „Угловий Камінь“,
Як довершивши у тридні, — знак всіх на віка.—Амінь.